

עד כאן הייתה הקייטנה / הרב הלל מרצבך

הסיפור הזה סיפר לי חבר שלי שרוליק.

שרוליק היה לוחם באחת היחידות המובחרות של צה"ל. יום אחד ניגש אליו המפקד שלו, ואמר לו "רוצים להקים יחידה סודית בצה"ל. היחידה הזאת אמורה לבצע משימות סודיות וחשובות ביותר, ואתה נבחרת יחד עם עוד 100 חיילים מכל צה"ל לנסות להתקבל לאותה סירת סודית". המפקד הוסיף: "כמובן שתצטרך לעבור גיבוש קשה ומורכב נפשית ומנטלית. שמתוכו יתקבלו רק החיילים הנבחרים".

שרוליק שמח על ההזמנה, והביע את רצונו להגיע לגיבוש.

ביום ראשון בבוקר בשעה 6:00 הגיע שרוליק לנקודה שממנה התחיל הגיבוש, יחד עם 100 חיילים שלא הכיר. החיילים הגיעו למקום באמצע מדבר הערבה. מקום ריק מאדם וחם מאוד. מפקד ניגש אליהם והסביר להם שעל כל אחד למלא 5 שקים חול, ולהכניס לתיק יחד עם כמה בקבוקי מים לשתייה למשך היום. כל שק משקלו 8 ק"ג, כך שכל חייל סחב על גבו יותר מ-40 ק"ג. המפקד הוביל אותם בהליכה-ריצה, והחיילים אחריו חייבים לעמוד בקצב. הכלל ידוע: "מי שעוצר - נופל מהגיבוש".

אחרי כמה שעות של הליכה בשמש הקופחת, שרוליק הרגיש שהכתפיים שלו כואבות מאוד, וגם הברכיים. אך הוא קבע בליבו שהוא לא מתייאש וממשיך הלאה.

החיילים הלכו והלכו בלי הפסקה מלבד הפסקות קצרות של שתיית מים. בשעה 14:00 סוף סוף המפקד עצר אותם והודיע על ארוחת צהרים.

שרוליק כבר היה גמור פיזית, וקיווה שתהיה מנוחה. אך המפקד הוציא כמה כיכרות לחם, והודיע: "כל חייל רשאי לקחת פרוסה אחת בלבד של לחם. זה מה שיש!".

החיילים אכלו את הפרוסה אבל אף אחד לא שבע. כעבור 10 דקות הגיע מפקד חדש, שאמר להם: "חיילים, עד כאן הייתה הקייטנה עכשיו מתחיל הגיבוש". המפקד הורה לכולם להמשיך במסע בקצב מהיר יותר.

החיילים הלכו והלכו בלי הפסקה. תוך כדי ההליכה כמה חיילים כבר נשברו מהקצב המהיר, הכאבים, החום והתנאים המורכבים. החיילים שוחררו כל אחד לבסיס שממנו הגיע.

שרוליק הרגיש כאבי ראש וסחרחורות אך הבטיח לעצמו שכל עוד הוא חי הוא ממשיך בגיבוש.

בשעה 19:00 עצר אותם המפקד ואמר להם: "אמנם לא עמדתם בקצב, אבל יש עכשיו ארוחת ערב". החיילים ציפו למשהו קצת לשבוע, אך המפקד הודיע: "כל שני חיילים מקבלים פרוסת לחם אחת". שרוליק היה המום. החיילים חילקו את הפרוסה כמו שהיו מחלקים לחם בשואה. הרעב הקשה על כולם אחרי כל האנרגיה שהם הוציאו במשך היום.

המפקד המשיך בהנחיות: "לכו לישון. מחר מחכה לכם יום קשה".

לא היו לחיילים שקי שינה, גם לא בגדים להחלפה. פשוט נשכבו על הרצפה באמצע המדבר, הורידו נעליים לאוויר את הרגליים העייפות. שרוליק גילה שיש לו שפשפות ושלפחויות כואבות ברגליים אך היה חושך בחוץ, ולא הצליח לטפל בהם.

כעבור חצי שעה בסך הכל, הגיע מפקד חדש שקרא לחיילים: "חיילים יקרים, עד כאן הייתה הקייטנה עכשיו מתחיל הגיבוש". החיילים תוך דקה היו מוכנים ליציאה. המפקד לקח אותם לנחל מים (גובה בין בירכיים למותניים). החיילים הלכו בתוך המים רועדים מקור.

והמפקד צועק עליהם: "יותר מהר יותר מהר!" שרוליק רצה להתייאש. כבר לא היה לו כוח לזוז, אבל הבטיח לעצמו שכל עוד הוא חי הוא ממשיך. במשך ההליכה במים כמה חיילים התייאשו, ואחד נקע את הרגל. אבל הגיבוש המשיך.

בשעת חצות לילה המפקד הורה לצאת מהמים, בעוד החיילים רועדים מקור. אחד החיילים קיבל התקפת היפוטרמיה (צניחת חום הגוף) והתעלף. צוות חובשים שליוו את הגיבוש טיפלו בו. המפקד בלי יותר מדי הסברים הורה לחיילים: "לכו לישון מחר מחכה לכם יום קשה!".

החיילים נשכבו על האדמה רועדים מקור. חלקם הספיקו לרוקן את הנעליים הרטובות ולסחוט את הגרביים והמדים. עדיין הם לא אכלו ולא ישנו. אך תוך רבע שעה הגיע מפקד אחר בעודו אוזח בפחית קולה ומחזיק קרואסון עוגה ואמר להם: "חיילים יקרים, עד כאן הייתה הקייטנה עכשיו מתחיל

הגיבוש". רק לשמע משפט זה עוד חייל פרש מהגיבוש. המפקד לקח אותם לתחתיתו של הר מאוד מאוד גבוה. למעלה היה פנס שהאיר חזק. המפקד שאל את החיילים תוך כמה זמן הם מסוגלים להגיע למעלה ולחזור. והסביר כשלמעלה יש אלונקות עם 80 ק"ג על כל אלונקה. החיילים חשבו שהם בכלל לא מסוגלים לבצע את המשימה. אבל המפקד הודיע: "אם לא תתנו זמנים. אני אקח". אחד החיילים אמר: "אני חושב שתוך שעתיים נעמוד במשימה". אך המפקד צחק ואמר: "תוך שעה אתם כאן! זמן רץ!" ולחץ על הסטופר בשעונו. החיילים המיואשים רצו בשארית כוחותיהם להר הגבוה. אחד החיילים תוך כדי הריצה פשוט בכה מכאבים וחולשה. החיילים עזרו אחד לשני וירדו עם האלונקות בחזרה.

כשהגיעו למטה המפקד שעדיין אחז בפחית קולה ביד אחת וקרואסון שוקולד ביד השנייה שאל בציניות: "עמדתם בזמנים?" – "שעה ו-43 דקות, המפקד" ענה החניך תורן שתפיקדו היה למדוד את הזמנים. - "אז קדימה! שנה!" הורה המפקד. החיילים המפורקים לא היו מסוגלים לזוז, ללא אוכל, ללא שינה, בגדים רטובים, אחרי יום של ריצות בלי הפסקה כמעט. אך עלו למעלה ושוב ירדו עם האלונקות. תוך כדי שירדו החל השחר לעלות. החיילים הגיעו למטה וקבלו מטר של קללות וצעקות מהמפקד שהם לא הצליחו לעמוד בזמן שהוא דרש מאיתם.

תוך כדי צעקות המפקד, הגיע מפקד חדש שאמר להם: "חיילים יקרים, עד כאן הייתה הקייטנה עכשיו מתחיל הגיבוש".

המפקד לקח אותם לשדה קוצים, ושאל אותם בציניות: "לזחול אתם יודעים? קדימה כל אחד להתחיל לזחול לפי הקצב שאני קובע!". שרוליק כבר מזמן לא הרגיש את הגוף שלו. הוא נשכב ליד קוץ, והתחיל לזחול. תוך כדי הוא הרגיש משהו רטוב בתוך פיו, זה היה דם שנזל אליו לפה. הוא רצה לנגבו אך לא היה יכול, כי הוא חייב לעמוד בקצב הזחילה. פתאום, שרוליק נרדם. היה לו כל כך נעים לישון על איזה קוץ ולשכוח מה שסביבו. אבל תוך כמה שניות הוא הרגיש בעיטה חזקה בחזה שלו, ושמע את המפקד צורח: "מה אתה חושב?! באת לבית מלון?! מה אתה נרדם לי כאן?!" שרוליק רצה לפרוש אך אמר לעצמו: "הבטחתי לעצמי שכל עוד שאני חי אני ממשיך". אחרי שעתיים יצאו החיילים מהשדה קוצים. כולם חבולים ופצועים. ניגש אליהם מפקד חדש שאמר להם: "חיילים יקרים, עד כאן הייתה הקייטנה עכשיו מתחיל הגיבוש".

ואז קם חייל אחד וצעק: "זה לא אנושי מה שקורה כאן! אתם הורגים אותנו! לא אכלנו! לא ישנו! חיילים מתעלפים כאן! חיילים שוברים רגליים! אתם מתעללים בנו! זה נגד חוקי מטכ"ל! אני קורא לכל החיילים לעזוב את הגיבוש!" קם ויצא, ואחריו קם עוד אחד ועוד אחד. סך הכל בערך 20 חיילים יצאו יחד איתו.

החיילים שיצאו קבלו שוקו ולחמנייה (חלום ממש עבור חיילי הגיבוש). אך שרוליק הבטיח לעצמו שכל עוד הוא חי הוא ממשיך. החיילים שפרשו מהגיבוש עלו על האוטובוס. המפקד הסתובב ל-40 חיילים שנותרו ואמר להם: "חיילים יקרים, אתם התקבלתם לסיירת המובחרת!".

שרוליק היה מאושר בכל ליבו. הוא כבר לא היה מסוגל לזוז מילימטר. הביט בחבריו שעלו לאוטובוס. וחשב בליבו אחרי שעברו את כל הגיהנום הזה, הם התייאשו בשניה האחרונה. אם רק היו נשאים עוד כמה דקות, הם היו זוכים להגיע לסיירת הנכספת. בגיבוש הזה חיפשו אנשים שנותרו גם מעבר לשכל והדעת.

שרוליק זה באמת חבר שלי. אבל שרוליק זה גם עם ישראל. עם ישראל עבר הרבה תהליכים לא פשוטים של צער ועגמת נפש, עינויים, פוגרומים, ייסורים ושואות. כדי להתקבל לסיירת החשובה בעולם ה' מעביר אותנו בגיבוש לא קל (דברים פרק ד, כ): "וְאֶתְכֶם לָקַח ה' וַיֹּצֵא אֶתְכֶם מִכּוּר הַבְּרָזִל מִמִּצְרַיִם".

והנה מגיע הסוף, זמן עקבתא דמשיחא ואתחלתא דגאולה, ודווקא בשניות האחרונות הכי הרבה אנשים מתייאשים. אם נדע להמשיך עוד קצת, את הגיבוש הקשה מכולם, נזכה להתקבל להיות חלק ממקבלי משיח צדקנו במהרה בימינו.